

DECLARACIÓ

Reivindicacions obreres i drets democràtics

Gairebé quatre milions de treballadors es veuran immediatament beneficiats pels decrets aprovats pel Consell de Ministres d'aquest divendres 21 de desembre.

Els acords aprovats inclouen un augment del salari mínim del 22,3 per cent, que afecta a un milió tres-cents mil treballadors (dels quals, les dues terceres parts són dones), augment del 2,5% per als empleats públics de totes les administracions (que arriba a un 2,75% de mitjana amb els fons addicionals). A això se suma l'anunci del restabliment de l'IPC per al càlcul de la pujada de les pensions, a partir de 2019, que afecta a 11 milions de pensionistes.

A això cal afegir que, el dimarts dia 18, Pedro Sánchez va anunciar als sindicats una resposta ràpida sobre l'anul·lació d'alguns dels aspectes més lesius de la reforma laboral del 2013.

Poc han trigat la patronal i les institucions que serveixen a capital financer, començant pel FMI i altres institucions internacionals, i acabant pel Banc d'Espanya, a llançar-se en tromba a criticar durament aquestes mesures, parcials, però de pura justícia. Aquestes institucions són enemigues de la democràcia i volen trencar totes les aspiracions i esperances de treballadors i pobles.

No hi ha dubte que el que ha concedit Sánchez no són totes les reivindicacions per les quals els treballadors s'han mobilitzat aquests anys, perquè han sofert totes les conseqüències de la crisi, al mateix temps que els grans capitalistes i la banca eren rescatats amb milions de fons públics o fins i tot augmentaven els beneficis. Però és un pas pràctic important en la bona direcció, correspon a la voluntat àmpliament majoritària de treballadors i pobles. I tampoc hi ha dubte que per als treballadors, els pensionistes, els joves sense ocupació, les dones que cobren baixos salaris, són, sens dubte un estímul central per a continuar la lluita per la plena satisfacció de to-

tes les reivindicacions, per l'anul·lació total de les reformes laborals, per la defensa de l'actual sistema de pensions, per la recuperació dels serveis públics i la restitució dels drets del seu treballadors i treballadores.

La qüestió de Catalunya

El govern no es va acostumar amb mesures socials. El dijous 20, en una entrevista entre Pedro Sánchez i Quim Torra, es va acordar un comunicat per a "vehicular una proposta amb ampli suport de la ciutadania catalana".

Aquest compromís és decisiu. Vol intentar una sortida política que permeti superar la situació creada pels jutges que han empresonat als triats pel poble català fa un any. Vol superar la situació en què s'ha donat aquest Consell de Ministres. Perquè buscar una sortida política democràtica exigeix prendre en compte que el 82% de la població catalana exigeix –i la resta dels pobles en altres formes– exercir el dret a decidir com organitzar la convivència i les relacions entre els pobles. I aquesta exigència democràtica del poble català és cada vegada més donada suport per amplis sectors de treballadors i joves en tots els pobles de l'Estat, a diferència del que han fet fins ara tots els governs.

No és per casualitat que les mateixes forces que s'oposen a les mesures socials elementals aprovades pel govern Sánchez, udolen a l'uníson, en la veu dels dirigents del PP i Ciutadans, contra qualsevol indicatiu de cerca d'una sortida política a la qüestió catalana, i la caracteritzin amb gruixudes acusacions de "traïció" i de "humiliació". , alhora que reclamen l'aplicació d'un 155 molt més dur que el de Rajoy, eliminant tota ombra d'autonomia i calcigant tots els drets democràtics.

Basta llegir l'editorial del portaveu de la Casa Real, ABC, del dissabte dia 22, que, sota

el títol “*Sánchez humilia a l'Estat*”, diu el següent: *Hi ha hagut claudicació del Govern espanyol en sumar-se a un comunicat infame que no fa cap al·lusió a la Constitució o a l'exigència de complir la llei*”. Un comunicat que significa segons l'ABC “*la desautorització del govern de Sánchez a l'històric discurs pronunciat pel rei fa un any*”(es refereix al discurs del 3 d'octubre del 2017, que el Borbó va cridar a l'aparell d'Estat a tancar files contra els republicans catalans, sense reparar en mitjans).

El desvergonyiment arriba fins a condemnar la rehabilitació de Lluís Companys, que ha fet el Govern de Pedro Sánchez. ABC diu sobre aquest tema que “*també és ofensiva per a molts milions d'espanyols la rehabilitació moral de la figura de Lluís Companys*”. Companys que va ser lliurat per la Gestapo a la policia franquista, en 1940, torturat en el Direcció General de Seguretat a Madrid, jutjat per un tribunal militar sumaríssim sense garanties al castell de Montjuïc i afusellat després. La matriu franquista de l'ABC, el PP i Ciutadans no crida a dubte.

També és obligat prendre nota de les declaracions de la consellera de Presidència i portaveu del govern català, que estima que per al poble català no signifiquen res les mesures del Consell de Ministres. Elsa Artadi considera que el poble català és aliè al salari mínim, a la retribució dels funcionaris, a la pujada de les pensions... de quin poble parla?. Elsa Artadi va ser l'autora del pla de retallades català, el més brutal dels que s'han aplicat en l'Estat espanyol. Contra aquest pla es van aixecar els treballadors de Catalunya, fins i tot els independentistes. El govern català del qual Artadi és portaveu és l'únic en l'Estat espanyol que retarda quatre anys més el pagament de les extres pispades en el seu moment. Les seves declaracions no representen al poble català, tenen la mateixa brúixola que les de Ciutadans i el PP: facilitar la rampinya del capital financer.

Però d'altra banda les seves declaracions semblen ignorar el comunicat signat per Torra i Sánchez de buscar una sortida que tingui el su-

port majoritari del poble català. Hi ha pressions sobre sectors de l'independentisme que representa per a dinamitar la possibilitat d'aquesta cerca, que té el suport de la gran majoria del poble català? Cerca difícil, però indispensable.

Per als treballadors i els pobles lliurar-se de l'herència franquista i dels altres agents del capital financer és una necessitat vital per a poder aconseguir les solucions polítiques, democràtiques i socials necessàries. Solucions que, en la nostra opinió, només són possibles trencant amb el Règim de la Monarquia. Aquesta és la limitació amb la qual topen totes les mesures del govern Sánchez.

Drets socials i drets democràtics van de la mà

En efecte és una necessitat, com l'aigua per a beure, recuperar les conquestes socials i acabar amb totes les mesures antidemocràtiques aprovades per l'anterior govern Rajoy.

L'anunci, per a finals de gener, del judici a nou republicans catalans sota l'acusació de crims inexistents, tals com rebel·lió i sedició -que mes de 400 juristes consideren, en un comunicat que han fet públic, inexistents- és un tascó de gran calibre que els jutges franquistes volen clavar contra la fraternitat entre els pobles, amb l'objectiu de facilitar amb això els atacs als drets socials que exigeixen el gran capital i les seves institucions.

És més natural que mai establir la relació entre drets socials i democràtics, afirmar, amb els fets, que només l'acció conjunta dels treballadors i els pobles pot fer front a les agressions en tots els terrenys, i que cap via unilateral pot donar solució.

Per això, considerem de la màxima importància la realització d'una àmplia campanya en tot el país per l'anul·lació dels judicis i la llibertat dels encausats i el suport al míting que el pròxim 26 de gener se celebrarà a Madrid, amb aquest objectiu, donat suport per 100 militants obrers, sindicalistes i demòcrates de tot el país, juntament amb militants d'altres països.

24 desembre 2018

Redacció de Informació Obrera